

U OVOM BROJU:**KADA MOŽEMO
OČEKIVATI
PROBUĐENJE?***Charles G. Finney***POST***Don Whitney***HRISTOVI
AMBASADORI***Janko Bako***DIVNO JE HODATI
SAGOSPODOM***Marija Veđej***IZNENAĐUJUĆI SUSRET
SARABINOM U
JERUSALIMU.****misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako***Saradnik:***Branko Milijašević*

Dragi naši čitaoci,

pred vama je treći broj (Vaše i naše) SIONSKE TRUBE, koji je otišao na 197 E-adresa. Želimo da podelimo radost sa Vama, zbog konstantnog povećanja "tiraža", ali i zbog nečeg još mnogo lepšeg: povećanja broja priloga! Za sada smo dobili priloge iz B. Petrovca, Padine, St. Pazove, Beograda, Toronta (Kanada), Zagreba (Hrvatska)...

Primetićete da se ovaj broj OPET u svom "ruhu" razlikuje, od prva dva. Čemu opet te promene? Znajte, da se trudimo da magazin što više tehnički pojednostavimo, učinimo preglednijim i da izađemo u susret mnogima, koji SIONSKU TRUBU žele odštampati. Ukoliko imate nekih nedoumica ili nejasnoća o tehničkoj strani SIONSKE TRUBE, onda obavezno pročitajte stranicu HELP ME SionT!

Uključite se, ako ne priložima za časopis, onda zastupničkim molitvama... Hteli bismo: da glavni urednik SIONSKE TRUBE bude sam Gospod, kroz dejstvo Njegovog Svetog Duha. Njegov povratak je svakim novim danom sve bliži... Neka pri susretu sa Gospodom budemo zatečeni kao dobre i verne služe.

Naša želja je da ovo bude i Vaš magazin sa zajedničkim nastojanjem da se mnogi hrišćani povežu i jedni druge blagoslove. Tako, budite i ostanite uvek spremni da zatrubite, kada Bog to od vas očekuje!

"Milost svima koji neprolaznom ljubavlju vole našeg Gospoda Isusa Hrista." (Ef. 6:24 SSP)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

KADA MOŽEMO OČEKIVATI PROBUĐENJE?

Charles G. Finney

*"Zar se nećeš povratiti i oživeti nas,
da se narod tvoj raduje u tebi ?"
(Ps. 85:7 LB)*

Ovaj psalam je napisan kratko vreme nakon povratka izraelskog naroda iz vavilonskog ropstva, šta se može zaključiti iz prvih stihova. Psalmista oseća kako je bila velika milost Božja, da je svoj narod oslobodio iz ropstva, te mu kod pomisli na veliku milost i budućnost, koja se pojavila pred Izraelom, izlaze reči: "Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje u tebi ?" Pošto je u uredio dom Božji, moli se, da bi Bog ovo njegovo delo kruniše probuđenjem.

Kada je potrebno probuđenje?

Ako među vernicima nema više one prave bratske ljubavi i pravog poverenja, tada bi trebalo zajednički zavapiti Bogu da bi svoje delo ponovo oživio. Bog daje svim ljudima dobronamernu ljubav, ali on uživa samo u onima, koji žive svetim životom. Na Božjem detetu mora da se odražava Hristov lik i vidi Njegovo razmišljanje. Bilo bi uzalud verne podsticati da se međusobno ljube iskreno, ako su postali mlaki. Oni ne shvataju da u ovakvim duhovnim uslovima ne može postojati prava ljubav.

Ako među braćom postoje svađe, sitničarske ljubomore i zlo ogovaranje, tada je tamo neophodno probuđenje.

U zajednici, gde se dešavaju ovakve stvari, ne može biti napretka, ali ništa ne može tako uspešno da iskoreni takve grehe, kao probuđenje. Probuđenje je potrebno, kada se u crkvu uvukao duh ovoga sveta. Kada se ljudi, koji pripadaju Hristovoj Crkvi izjednačuju sa ovim svetom, bilo odećom, kućnim uređenjem, zadovoljstvima i sl.

Kad su članovi zajednice vernih upali u teške poroke i svakojake (raznovrsne) grehe, tada je potrebno probuđenje. Takve stvari daju Božjim protivnicima povoda da na Njega hule. Vernici se tada moraju zapitati: "Gospode, šta će biti iz slave Tvoga imena?"

Kada grešnici bezbrižno odlaze u propast (pakao) i to nezabrinuti za stanje svoje duše i nezabrinuti za stanje svoje duše umiru, tada je vreme da vernici se probude iz sna, kao vatrogasci kada iznenada u noći izbije požar. Do njih stoji, da beubožnike istrgnu iz paklenog ognja.

Probuđenje je jedini faktor, koji može skinuti sramotu i optužbe sa Crkve Hristove i pred javnošću joj vratiti ugled koji joj pripada. Možete pokušati šta god hoćete, možda će vam što šta i uspeti, ali ne i ono što je moguće sa Božjim probuđenjem. Možete saizidati veličanstvenu crkvenu zgradu, klupe tapacirati svilom, imati veličanstvene orgulje, zlatne lustere - to će sve goditi članstvu, ali im sigurno neće puno duhovno koristiti. Pogledajte gradove u kojima je Božji dom okićen bogatstvom ovoga sveta. Na takvim mestima pravi duhovni život je retko prisutan. Jer, ako Duh Božji ne dođe na vernike i nevernike, tada je i najlepša crkvena zgrada prazna, a moguće da će postati i povod za izrugivanje svetlu.

Važnost probuđenja u takvim prilikama.

Probuđenje je jedini način da se među članovima (udovima) Hristove Crkve ponovo uspostavi ljubav. Ono će doprineti porastu poverenja, kada se verni vrate pravom standardu Božje svetosti. Ako je duhovni vođa u zajednici vernih izgubio poverenje, tada ga može povratiti jedino na taj način ako preduzme sve mere i sva sredstva, da bi prouzrukovao probuđenje, kako za sebe, tako i za druge. Isto tako ako vođa ili bilo koji drugi član zajednice vernih oseti, da je ljubav braće prema njemu ohladila, tada je jedini spas, da se preda Bogu da ga ponovo oživi pa da rečima i delom odražava lik Hristov na sebi. Njegov će primer pozitivno delovati na celu zajednicu.. Poverenje će se tako ponovo uspostaviti a bratska ljubav će ponovo da rasplamsa.

Isto tako je potrebno probuđenje, da bi zaštitilo crkvu (zajednicu) od Božjeg suda. Često puta je Bog pustio Jevreje u nevolju, jer se nisu kajali i nisu poslušali Boga preko proroka, nisu hteli da se trgnu iz svoje duhovne pospanosti i tromosti. Kako često su cele zajednice i pokreti (denominacije) doživljavale teške kazne, jer nisu ustajale iz sna i nisu vapile Bogu: "Zar nas

nećeš ponovo oživeti, da bi se mogao tvoj narod u tebi radovati?"

Samo je probuđenje u stanju da zajednicu ili verski pokret spasi od propasti. Ako ne dođe do probuđenja u jednoj će godini više članova zajednice duhovno umreti, nego što će ih novih doći. Tada zajednica postaje mrtva. Samo probuđenje može sprečiti, to da nevernici i pored obilja Božje milosti ne propadnu. Ako probuđenjem ne budu istrgnuti iz svoje bezsvesti, tada će kod slušane propovedane Reči Božje ravnodušno ulaziti u još veće prokletstvo, nego kao da nikada nisu čuli evanđelje. Gde Reč Božja nije miris života za život, tamo postaje zadah za smrt. Probuđenje je jedini način kojim hrišćani mogu da rastu u milosti i posvećenju.

Znaci probuđenja.

Sa sigurnošću probuđenje, možemo očekivati ako uočavamo neke znakove. Ovi znaci su obično veoma jasni, tj. jasno pokazuju volju Božju. Sve okolnosti su usmerene u pravcu probuđenja. Odnosno da se za njega stvore uslovi. Okolnosti izgledaju kao stvorene da ga potpomognu. Događa se, da Bog dopušta i bolne događaje, ili da kojim drugim čudnovatim načinom stvori sebi put ka probuđenju, ili pak daje naročiti blagoslov radu svojim slugama ili tome slično.

Probuđenje se može očekivati, ako pakost bezbožnih ljudi izaziva bol kod dece Božje. Problem je u tome što su vrlo često prema toj pakosti ravnodušni. Govore o njoj na hladan i bezosećajan način, bez nade da bi se stvar ikada mogla poboljšati. Umesto da osećaju samilosnu ljubav Hristovu prema grešnicima, oni su u svakoj prilici spremni da ih samo osude. Ali ako ta suština bezbožnika nagoni decu Božju na kolena, tada ih ona ispunjava dubokim sažaljenjem i nagoni ih da se za njih zauzmu kod Boga i tada dolazi vreme milosti. Istovremeno bezbožnici pružaju još tvrdi otpor. Ako to hrišćane nagoni na molitvu i ako u toj molitvi ustraju, tada će doći do probuđenja. Ako nam se i čini da su pušteni svi đavoli, ni to neće sprečiti da dolazak probuđenja, samo ako to nagoni decu Božju na molitvu. Doživljavao sam slučajeve, da je probuđenje izbilo baš u Bogu neprijateljskim redovima i da su baš kolovođe bile te koje su prve zavapile Bogu.

Probuđenje se može očekivati ako se vernici osećaju potrebu da se za isto mole i to sa svom ozbiljnošću. Takav molitveni duh je stalna razboritost i neprekidna borba za duhovno spasenje neobraćenih. Iz takvog dubokog iziskivanja, da se neobraćeni spasu, može proizaći probuđenje. Uopšteno je malo dece Božje, koja iz iskustva znaju ovu pobedonosnu molitvu. Ipak, je svako probuđenje do sad je plod tihe, ustrajne molitve jedno takvog vernika.

Probuđenje se može očekivati onda, ako pažnja propovednika usmerava baš na tu temu i kada bi isti u svojim govorima i kroz pokazanu duševnu brigu, usmerio zabrinutost tj. potrebu da se grešnici dovedu k Hristu. Međutim, mnogo puta, nažalost, ne osećamo, odnosno propovednik ne ostavlja utisak da je usmeren u pravcu, da izazove druge da traže obraćenje grešnika. Tada ne treba da se čudimo ako nema ništa od propovedanog probuđenja.

Probuđenje se može očekivati, ako deca Božja međusobno priznaju svoje grehe. Ako ovakva priznanja dolaze iz slomljenog srca, tada će se nebeske brane otvoriti i blagoslovi će strujati u izobilju.

Probuđenje se može očekivati, ako su hrišćani skloni da zato podnesu i prinesu potrebne žrtve tj. da napuste čak i svoja vlastita mišljenja, ako je to za napredak većine dece Božje.

Propovednici (vođe) moraju biti voljni da ulože sve svoje snage, pa čak i život i zdravlje. Ne smeju se da strahuju od otvorenog propovedanja istine. Vrlina je zauzeti se za neku istinitu stvar, pa makar nas to i skupo stajalo. Sluga Božji mora biti spreman da i izađe iz službe (položaja, zvanja) ako je to za njega volja Božja. Mora odlučno koračati napred ne gledajući niti levo niti desno, a sve ostalo prepustiti Bogu. Članovi zajednice vernih probuđenje moraju podupirati i molitvom, kao i svojim potpunim predanjem tom cilju.

Probuđenje možemo očekivati, ako su propovednici i članovi zajednice sa tom idejom jedinstveni, odnosno treba da im bude jasno da Bog za potpomaganje ili započinjanje probuđenja upotrebljava izabrana oruđa (ljude) po svojoj volji - izboru. Mnogi propovednici i crkvene vođe žele probuđenje samo onda ako oni mogu da zadrže vodeću ulogu u tome i dobiju glavni deo zasluga za to delo. Oni

prisvajaju pravo da sugerišu (naređuju, savetuju) Bogu šta On i kako treba da radi, koga da blagoslovi i koga da postavi za vođu. Oni u stvari ne žele nikakvu obnovu ili promenu. Ne trpe nove (drugačije) metode propovedanja evanđelja, zavideći im na prilivu novih duša i uspehu. Možda ješ tome dodaju, da je Bog suveren i da može raditi kako on to želi; istovremeno bi hteli da se Bog prilagodi njihovom mišljenju, ne misleći na to da bi način razmišljanja trebalo da promene oni. Takvi ljudi neće nikada u svojim zajednicama videti probuđenje, sve dotle dok ne prestanu da s Bogom postuju prema sopstvenim proračunima i uslovima pogodnim za probuđenje.

(Finney, Karlo G.. GOVORI O VJERSKIM PROBUĐENJIMA. Zagreb: KPC, 1964. Str. 10-16)

Godine 1874 Charles G. Finney je napisao svoju knjigu "Govori o verskim probuđenjima", ova knjiga je u to vreme bila rasprodata u preko 80.000 primeraka (u Engleskoj). Bog je kroz Finneya snažno i oštro govorio uspavanoj crkvi - Bog do doslovno "mrvio" mlake hrišćane kroz glas ovog čoveka, rezlutat toga je bilo veliko probuđenje Crkve širom zemlje.

POST - Zaboravljena i neshvaćena duhovna disciplina

Don Whitney

Koliko puno ljudi znaš koji redovno poste? Koliko propovedi ili iskustava se čuje na ovu temu? U mnogim hrišćanskim krugovima retko ćeš čuti nešto o ovome, možda nekolicina je o tome negde nešto čitala. Ipak, post se spominje u Pismu mnogo puta, čak više puta od krštenja koje je veoma važno (77x, post a 75x, krštenje).

Hrišćani žive proždrljivom i samopopustljivom društvu tako da se bore sami sa sobom da li da prihvate post kao duhovnu disciplinu ili ne. Nekoliko duhovnih disciplina ide veoma radikalno protiv tela i protiv glavnih kulturoloških shvatanja. Naravno postoje neki ljudi koji iz zdravstvenih razloga, ne mogu da poste. Ali većina od nas se ne usuđuje da

uzme korist za svoj hrišćanski život kroz ovu duhovnu disciplinu.

Post objašnjen

Biblija definiše post kao dobrovoljnu apstinenciju (ne uzimanje) hrane iz duhovnih razloga. To je disciplina vernika, post kod ne vernika nema nikakve vrednosti, zbog toga jer motiv i cilj posta je usmerenost ka Bogu - Bogocentričnost. Post je dobrovoljan, tako da se na njega ne može prisiljavati. Post nije dijeta, da se njime gube kilogrami, to je odricanje od hrane za neke duhovne ciljeve.

Post se očekuje

Zapazi Isusove reči na početku Mat. 6:16-17 (EČ), "A kad postite ..." On daje uputstva kako treba da se posti a kako ne, Isus predpostavlja da ćemo mi postiti.

Uporedi ove reči sa njegovim rečima o davanju i molitvi u istom poglavlju, "Kada dakle činiš milostinju ..." (Mat. 6:2-3 EČ), "I kad se molite ..." (Mat. 6:5-7 EČ). Niko ne sumnja da ne treba da dajemo i da molimo.

Isusov stav prema postu jasno uočavamo u Mat. 9:14-15 (EČ). Fariseji su ga pitali, "Zašto mi i fariseji postimo, a tvoji učenici ne poste?" Isus je odgovorio, "Mogu li svatovi tugovati dok je mladoženja sa njima? Doći će dani kad će se oteti od njih mladoženja, i tada će postiti." To vreme je sada - danas. Sve dok je Isus Mladoženja Crkve ne vrati, on očekuje od nas da postimo.

Vrste postova

Biblija čini razliku između nekoliko vrsta postova. Naravno ona ne koristi nazive uz pomoć savremene terminologije, ali svaka vrsta je objašnjena u Pismu:

Normalan post jeste apstinencija od svake hrane, ali ne i od vode. U Lk. 4:2 (EČ) govori se da Isus "nije jeo ništa" tokom svog posta od četrdeset dana, ali se ne pominje da nije pio ništa. Znamo da telo bez vode - tečnosti može da normalno funkcioniše najdalje tri dana, mi zaključujemo da je Isus pio vodu tokom svog posta.

Delimičan post ograničava hranu, odnosno ne apstinira se od hrane potpuno. Deset dana Danilo i tri ostala jevrejska mladića jeli su samo zelje i pili vodu (Dan.1:12). Istorijski, hrišćani su držali ovakve postove, uzimali su manje količine hrane - nego obično, na određeno vreme - ili su jeli samo neku određenu, jednostavnu vrstu hrane.

Potpuni post. Tokom ovog posta se ne uzima ni hrana, niti voda - tečnost. Čitamo da je Jezdra tako postio (Jez. 10:6), Jestira (Jes. 4:16) i apostol Pavle (Dela 9:9). Apstinencija od hrane i pića na kratak vremenski period.

Natprirodni post, Biblija navodi i ovakav post. Kada je Mojsije otišao na goru Horiv da primi zakon, čitamo, "Ja ostah četrdeset dana i četrdeset noći na gori, ne jedući hleba i ne pijući vode" (Pon.zak. 9:9 LB). Slično iskustvo je imao Ilija (1 Kr. 19:8 LB) "On usta, jede i napi se; snagom koju mu dade ta hrana on hoda četrdeset dana i četrdeset noći dokle ne dođe na Božju goru Horiv." To je bio isto tako natprirodan post. Ovakav post jeste čudo Božje, to je Božanska intervencija i moguć je samo onda kada nas on na to pozove, kada imamo jasan poziv, njegovu zaštitu i brigu nad nama. Zato ne iskušavajmo Boga na ovaj način svojevolumno.

Lični post jeste onaj o kome Isus govori u Mat. 6:16-18. On govori kada mi postimo da to ne treba da bude primećeno od drugih.

Zajednički post je opisan u Joilu 2:15-16.(LB): "Zatrubite u trubu u Sionu, naredite post, sabor otvorite. Saberite narod, sveti sabor činite" Crkva u Antiohiji je postila zajedno (Dela 13:2 EČ), kako se vidi iz Lukinih reči. "Kad su oni služili Gospodu i postili."

Nacionalni post. Kralj Josafat je ovako reagovao na dolazak neprijatelja protiv njegove zemlje: "U strahu svome obrati se Josafat Gospodu i oglasi post po svoj zemlji Judinoj" (2 Let. 20:3 LB). Jevreji su još bili pozivani u nacionalni post u Neh. 9:1 i Jes. 4:16, takođe kralj Ninive je oglasio post na Nojevo propovedanje (Jona 3:5-8).

Redovan post je Bog bio zapovedio jevrejima. Svaki jevrejin je trebalo da posti na dan pomirenja (Jon Kipur), (Lev. 16:29-31). Dok su bili u Vavilonu, jevrejske vođe su odredile isto takav post (Zah. 8:19).

RAZLOZI ZA POST

Pismo daje mnoge razloge zbog kojih se može postiti. Ja sam ih podelio u nekoliko glavnih kategorija. Kada god postimo za očekivati je da imamo berem jedan od ovih razloga - ciljeva. Zapazićeš da ni jedan razlog zašto postiti nije da se zadobije Božja naklonost. Post se ne može upotrebiti kao sredstvo da bi se Bog impresionirao i da bi se zadobila njegova ljubav. Mi smo prihvaćeni od Boga kroz delo Isusa Hrista, ne kroz naša dela. Post neće imati za nas neku vrednost, sve dok ne dođemo Bogu, kroz pokajanje u veri (Ef. 2:1-10, Tit. 3:5-7).

1. Da bi se osnažila molitva

Postoji nešto u postu što izoštri oštricu molitve, zastupanje i molbe Bogu postanu energičnije.

Kada je Jezdra trebalo da vodi grupu izgnanika natrag u Jerusalim, on je odredio i pozvao na post iz razloga da narod traži od Boga da im osigura put. Trebalo je da prođu stotine kilometara, gde su bile mnoge opasnosti, bez vojne pratnje. Zato su molili: "Zato postismo i molismo se Bogu svome, i on nas usliši" (Jez. 8:23 LB).

Najvažniji uticaj ove duhovne discipline je kako ona utiče na molitvu. Biblija ne uči da je post neka vrsta duhovne gladi ili da se od Boga nešto iznudi. Ako tražimo od Boga nešto van njegove volje, post tu ništa ne menja, Bog neće promeniti svoje mišljenje. Moliti i postiti protiv volje Božje je uzalud. Zapasimo da u Bibliji post je uvek povezan sa molitvom.

Neemija (1:4 LB) "Postih i molih se pred Bogom nebesa." Danilo (9:3 LB), posvetio se da traži Boga, "molitvama i posteći." Preko proroka Joilja, Izraelu je rečeno, "A sad još govori Gospod: Obratite se k meni svim srcem svojim, u postu, u plaču, u zapostavljanju!" (Joilj 2:12 LB). Tek posle molitve i posta, crkva u Antiohiji je položila ruke na Varnavu i Savla iz Tarsa i poslala ih na prvo misionarsko putovanje (Dela 13:3).

2. Da se traži Božje vodstvo

Biblija naglašava post kao način da se jasnije pozna volja Božja. U knjizi Sudija, 20 poglavlju, jedanaest plemena izraelovih se spremalo u rat protiv plemena Venjaminova. Oni su se prvo molili - tražili Boga, pre bitke. Ali, iako su bili brojniji od Venjaminovog plemena (15 naprama

1), izgubili su bitku i dvadeset dve hiljade ljudi. Onda su postili i molili Bogu i on mi je rekao, "idite sutra daću ih u vaše ruke" (st. 28).

Prema Delima 14:23, pre nego su Pavle i Varnava postavili starešine u crkvama koje su osnovali, oni su prvo molili i postili da bi primili vođstvo od Boga.

Post ne garantuje da će se dobiti jasno vođstvo od Boga. Post će da nas učini osetljivima prema onome koji nas voli i vodi.

3. Da se izrazi žalost

Tri od četiri navoda iz Biblije o postu su spojena sa osećanjem žalosti. Kako se spominje u Sudijama 20:26, Izraelci su molili i postili pred Bogom ne samo da bi tražili njegovo vodstvo, već da bi izrazili žalost za četrdeset hiljada braće, koje su izgubili u bici. Kada je kralj Saul poginuo od filistejaca, ljudi Javes Gileada su "postili sedam dana" posle njegove sahrane (1 Sam. 31:13). Kada je David sa svojim ljudima čuo ovu vest, oni si razderali svoju odeću. Oni su plakali, žalili i postili do uveče za Saulom i njegovim sinom Jonatanom, za vojskom Gospodnjom i domom Izraelovim (2 Sam. 1:11-12).

Može se postiti i zbog vlastitog greha. Biblijsko ispovedanje greha uključuje i osećaj žalosti zbog učinjenog prestupa. Budući da post može biti izraz žalosti, može se slobodno upotrebiti pri ispovedanju greha - da bi nam se srce potpuno otvorilo i ponizilo. Meni se desilo nekoliko puta da sam zbog svog greha tako duboko žalio, te su mi moje reči izgledale suviše slabe – kada sam Bogu priznavao svoj greh. Počeo sam da mislim da nisam dostojan da mi oprost, jer moje žaljenje i priznanje je bilo tako slabo. Post je napravio kulminaciju mojih osećanja i žalosti. Znači to što same reči nisu mogle.

Post može biti i izraz žalosti zbog tuđeg greha, onih koje poznajemo ili za koje smo čuli. Kada je kralj Saul iz ljubomore pokušao da ubije Davida, Jonatan nije jeo ceo dan, jer ga je ražalostila očeva namera (1 Sam. 20:34).

4. Da bi se dobilo oslobođenje i zaštita

Jedan od uobičajnih postova u Bibliji je se spominju slučajevi kada se traži spasenje od neprijatelja i okolnosti.

Posle vesti da velika vojska dolazi protiv njega, kralj Josafat se uplašio i objavio post po svojoj zemlji. Narod Jude je došao zajedno da traži pomoć od Boga (2 Dne. 20:3-4).

Već smo spominjali Jezdru i njegov post, kada je vodio grupu povratnika natrag u Jerusalim. Primećujemo da su oni postili zato da bi njihova molitva bila jaka. Ali iz konteksta (8:21-23 LB) vidi se da su molili i postili za Božju zaštitu: "Oglasih post poniznosti pred Bogom svojim da izmolim u njega srećan put za sebe, za decu našu i za sve što je bilo naše."

Jedan od najbolje prikazanih zajedničkih postova u Pismu jeste u Jestiri 4:16. On je sazvan po naredbi kraljice Jestire uz njenu molitvu da Bog je zaštiti od mogućeg kraljevog gneva. Ona je planirala da uđe u dvore kralja Asvira nepozvano da ga moli da zaštiti jevreje od masovnog uništenja.

Kada naša crkva ima dan posta za grehe naše zemlje, mi u naše molitve uključimo i molbu da nas Bog zaštiti od neprijatelja koji su možda rezlutat našeg greha. Jer mi shvatamo da je Bog često disciplinovao Izrael zbog njegovih greha, dozvoljavajući neprijatelju da pokori naciju vojno i ekonomski. Možda mi ni ne razmišljamo o nacionalnom grehu kako bi trebalo i zato će hrišćanima biti suđeno zajedno sa nacijom – zemljom. Sud će da i njih stigne zbog greha naroda, iako hrišćani nisu uključeni direktno u greh nacije.

Post, ne snaga i mudrost, treba da bude prva odbrana od "progonstva" od prijatelja, rodbine, komšija ili države zbog naše vere u Hrista. Normalno, za nas jeste da vratimo udarac sa ljutnjom, pretnjom, na fizički način, umesto da uputimo molitvu - apel Bogu sa postom za zaštitu i oslobođenje.

5. Da se iskaže pokajanje i vratimo se Bogu

Ovo je nešto slično kao kada postimo zbog žalosti nad učinjenim grehom. Pokajanje jeste "promena mišljenja" koja se vidi u promenjenim delima - načinu života, post može da pojača želju da se čovek stavi u poslušnost Bogu i da želi "novi početak".

Izraelci su iskazivali pokajanje kroz post u 1 Sam. 7:6 (LB) čitamo: "Crpaše vodui proliše je pred Gospodom, i postiše onaj dan govoreći: Sagrešismo Gospodu! "

U Joilu 2:12 (LB), Gospod zapoveda svom narodu da svoje pokajanje iskažu postom: "A sad još govori Gospod: Obratite se k meni svim srcem svojim, u postu, u plaču, u zapomaganju!"

Ne samo da post iskazuje pokajanje, on je uzaludan bez pokajanja. Kao i sve duhovne discipline, post može biti "uzaludan posao" ako mi imamo tvrdo srce za Boga i njegov poziv da se razračunamo sa naročitim grehom u našem životu. Ne smemo sebi da dozvolimo to da imitiramo (glumimo) pobožnost, da dajemo, molimo i postimo a da odbijamo slušati Božji glas koji nas opominje da se ostavimo greha. Post, kao i druge duhovne discipline ne mogu da se koriste kao "dobra i duhovna dela" u našu korist da bi nam Bog, progledao kroz prste zbog greha.

6. Da se ponizimo pred Bogom

Post, sa ispravnim motivima, jeste telesno iskazivanje Bogu naše poniznosti pred njim, kao i klečanje dok mu se molimo, koje isto tako jeste iskaz poniznosti pred njim.

Jedan od najvećih grešnika u jevrejskoj istoriji, kralj Ahav, je ponizio sebe pred Bogom i to je iskazao postom: "Pošto ću te reći Ahav razdere haljine svoje, priveza kostret oko tela svoga, i posti. On spavaše u toj kostreti i hodaše polagano." Rezlutat toga je bio da je Bog odložio svoj sud (1 Kr. 21:27-29 LB).

Jedan od pobožnih ljudi u Izraelu je sebe ponizio na isti način. David piše: "Ja sam se u... kostret oblačio i dušu svoju postom sam mučio" (Ps. 35:13 LB).

Zapamtimo da sam post nije znak poniženja pred Bogom, to je samo izraz naše poniznosti u srcu. Kod fariseja nije postojala poniznost (Lk. 18:12), iako su se molili stalno i postili dva puta nedeljno.

7. Da se izrazi zabrinutost za delo Božje

Kao što roditelji mogu da poste za svoju decu, da bi Bog uspostavio svoje delo u njihovom životu, tako hrišćani treba da mole i

poste zbog toga što osećaju breme za rad i delo Gospodnje u svojoj crkvi i životima svoje braće - sestara.

Hrišćani mogu da se osete pozvani - prisiljeni da poste kada iskuse ili čuju za neku tragediju, razočarenje ili poraz u crkvi ili životima ljudi. To je bio razlog za Neemiju da posti kada je čuo za pretnje i prezir na račun povratka jevrejskih izbeglica u Jerusalim, koji je bio bez zidina, bez zaštite. Posle posta, Neemija je počeo da radi vi dljivo - opipljivo i javno - konkretno da bi bilo utvrđeno i uspostavljeno delo Božje.

8. Da se pobede kušnje i da se posvetimo Bogu

Kada zapitam nekog hrišćanina da mi imenuje neki post, neke biblijske ličnosti, svi odmah spomenu Isusov post i negova iskušenja (Mat. 4:1-11). Drugi stih iz tog teksta nam kaže da je Isus postio četrdeset dana i četrdeset noći. Duhovna snaga dobijena tokom tog posta je dovoljna da direktno pobedi Sotonine kušnje, i bila je dovoljno velika da se može suočiti sa krstom. Isus je u samoći, postivši sebe posvetio Ocu za javnu službu, Otac ga je osnažio i on je mogao početi.

Nigde u Pismu se od nas ne traži da postimo četrdeset dana i četrdeset noći, ili da se uopšte određuje neko određeno vreme trajanja - dana i sati. Ali to ne znači da iz Isusovog iskustva nema šta da se nauči i primeni. Jedan princip je ovaj: Post jeste način da se pobede kušnje i iskušenja i da ponovo sami sebe posvetimo Bogu, svom Ocu.

Postoje vremena kada se borimo sa kušnjama (iznutra ili spolja) i kada nam je potreban snaga da ih nadvladamo. Na primer; ja putujem (ili moja žena putuje) i pojavi se mentalna i senzualna kušnja, da me navede na neveru. Dolazak u novu školu, novo radno mesto ili službu, tu se onda mogu pojaviti i nova iskušenja i dobro je ako sebe pripremim na to posvećujući se "sveže" Gospodu. Mnogo puta se suočavamo sa odlukama koje u sebi nose neobična - tajnovita iskušenja: Da li da prihvatim novi posao koji bi mi doneo više para ali manje vremena da budem sa porodicom? Da li da prihvatim unapređenje i premeštenje u mojoj službi i da ostavim lokalnu crkvu gde sam činio značajnu i blagoslovenu službu? U vremenima izuzetnih iskušenja - kušnji potrebna nam je izuzetna snaga. Postom

pobedimo kušnje i obnovimo svoje posvećenje Bogu.

9. Da se izrazi ljubav i obožavanje Bogu

Do sada smo post povezivali samo sa nekim lošim okolnostima. Biblija takođe govori da kroz post se može Bogu izraziti naše obožavanje.

U Luki 2, čitamo o neverovatnoj ženi. Njeno ime je Ana, osamdeset godišnjakinja, opis njenog života je u Lk. 2:37 (EĆ): "nije napuštala hram služeći Bogu postom i molitvom noću i danju." Ana je imala priliku da vidi bebu Isusa u hramu i da ga kroz pokrenuće Duha prepozna. Ono kako je Ana živela, to nas zanima. Ona je bila udata sedam godina. Pretpostavljamo da se mlada udala, ova žena je posle smrti svoga muža, pola veka, danju i noću, provela u obožavanju Boga, kroz post i molitvu.

Post može biti naš izraz – "govorenje" Bogu da smo u njemu našli veliko zadovoljstvo i uživanje. Post uzdiže proslavlja Boga. što znači da mu priznajemo da naš stomak nije nama bog, kao nekima (Fil. 3:19).

Hrišćani su vekovima postili pre uzimanja Večere Gospodnje. Pre nego bi uzeli hleb i vino, oni su postili, kajali se, priznavali greh i ponizili se pred Bogom. Tako bi sa većom svesnošću pristupali onom koji predstavlja te elemente.

Drugi način da se kroz post pokaže ljubav i obožavanje Bogu, je da za vreme kada obično uzimamo obrok to vreme posvetimo Bogu u molitvi i čitanju Pisma. Ali zapamtimo: post jeste naša privilegija ne naša obaveza. To je primanje i otvaranje za Božansku prisutnost i njegovu milost na poseban način. Ako ne možeš da postiš sa verom u to da ćeš naći više zadovoljstva i radosti od vremena kada jedeš i uživaš u hrani - onda slobodno jedi u veri (Rim. 14:22-23).

Pre nego što počnemo da postimo moramo imati Bogocentričnu svrhu. Čak i ako damo sve od sebe, niti zaslučujemo ono što želimo, niti možemo da prisilimo Boga da to učini. Ali svesni toga stavimo to u ravnotežu sa Isusovim obećanjem u Mat. 6:17-18, da će Bog blagosloviti svaki biblijski post svakog deteta Božjeg. Čak i ako ne dobiješ blagoslov za koji se nadaš i čekaš, jedna stvar je

sigurna: Kada bi znali ono šta zna Bog, onda bismo i mi sami tako postupili. Ni jedna od njegovih nagrada - blagoslova nije bez vrednosti.

SPREMI, ODREDI I POČNI!

Da li ćeš se osloboditi od straha od posta? Teško zvuči rečenica: "danas neću ništa jesti." Mnogi hrišćani će pre dati prilog u novcu nego da se odreknu hrane jedan dan. Da li i ti imaš možda laganu "postofobiju"? To je smešno, samo se zamisli. Mi dobrovoljno propustimo obroke - hranu zbog, posla, šopinga ili igre. Sve dok mislimo da je nešto važnije od hrane mi ćemo lako izdražati bez hrane. Treba da naučimo da postoji vreme, trenuci kada je važno da postimo za Boga (Mat. 4:4).

Da li ćeš postiti onako kako te Sveti Duh vodi? Da li ćeš poslušati Boga kada te zove na post? Isus očekuje od svojih sledbenika da poste, ja verujem da će ti s vremena na vreme njegov Duh nalagati post.

Jedan od načina kako to Duh govori jeste kroz okolnosti i potrebe u našem životu. Ako ti treba jača i ozbiljnija molitva u vezi sa nečim, onada je to poziv na post. Ako ti treba Božje vodstvo, to je ohrabrenje na post. Ako ti treba oslobođenje i zaštita, onda je vreme postu.

Koliko dugo će da traje post, to zavisi od tebe i od vodstva Svetog Duha. Kao i u svim duhovnim disciplinama, post nije legalistička rutina. Biblija opisuje postove koji su trajali od jednog dana do četrdeset dana.

Ako je potrebno posavetuj se sa lekarom, pre nego se upustiš u post. Ako planiraš duži post, ili ako si u drugom stanju, ako dojiš, ako si dijabetičar, ili ako imaš neke druge bolesti i zavisiš od neke dijete, obavezno konsultuj svog lekara. Ako nikad pre nisi postio, počni sa neuzimanjem jednog, dva, tri, obroka, jednom dnevno. Ali počni negde. Nemoj gledati na teškoće, koje bi sprečile post. Gledaj da je to novi način i mogućnost da osetiš Božju milost nad sobom. Bog je video za dobro kada je Izraelcima naredio da jednom godišnje poste, na Dan Pomirenja, to se odnosilo na sve ljude u svim stanjima i uslovima.

Kao i sve duhovne discipline, post stavlja nadu u našu dušu da iskusimo pohađenje Svetog Duha. Ali post daje jednu jedinstvenu dimenziju

našem duhovnom životu i pomaže nam da rastemo i postajemo Hristoliki, više od bilo koje duhovne discipline.

Zašto da sebi ne odredimo vreme za post, to će predstavljati naše požrtvovanje za Gospoda. Neka post postane naša navika, kao i molitva i davanje. Zato, upotpunimo svoju pobožnost!

(Don Whitney, "Fasting: The Misunderstood Discipline," DISCIPLESHIP JURNAL, Br. 67, 1992, Str.11-16.)

HRISTOVI AMBASADORI

Janko Bako (St. Pazova)

"Naše carstvo je, međutim, na nebesima, odakle i Spasitelja očekujemo, Gospoda Isusa Hrista." (Filipljanima 3,20)

Ljubljani u Gospodu, da li ste se već susreli sa terminom "Hristovi ambasadori". Ja sam ga čuo i ostao mi je upisan u mislima... Hristovi ambasadori. Šta li se time želi reći? U leksikonu (stranih reči i izraza) autora Milana Vujaklije potražio sam objašnjenje: "ambasador - poslanik najvišeg ranga, opunomoćeni predstavnik jedne države kod druge države."

Dakle, ko su Hristovi ambasadori? Da li su to svi (nanovorođeni) hrišćani? Da li ta država u kojoj se nalaze jeste planeta Zemlja? A da li ta država, koju predstavljaju jeste Nebesko kraljevstvo? Ako je sve to tako, onda malo zbunjujuće deluje (naročito: za nehrišćane - predstavnike planete Zemlje) nedostatak zajedničke platforme o državi, koju predstavljaju.

Komplikacije nastaju, kada neki stanovnik planete Zemlje želi da prihvati državljanstvo Nebeskog kraljevstva... Širom planete Zemlje postoje mnogobrojne ambasade sa različitim formularima za dobijanje nebeskog državljanstva. Kao da postoji više Nebeskih kraljevstava ili mnogo malih nebeskih državica, koje su integrisane u Ujedinjeno Nebesko Kraljevstvo?

U čemu je problem? Da nismo previše zagledani dole: u svoje denominacije? Apostol Pavle piše Filipljanima i usmerava nam pogled gore: tamo je naše carstvo i odatle očekujemo dolazak Kralja - Spasitelja i Gospoda Isusa Hrista.

Dakle, Hrist dolazi... Nameće se pitanje: da li će Njegovi ambasadori usvojiti "zajedničku platformu", do Njegovog dolaska?

"Mi smo, dakle Hristovi izaslanici - Bog vas opominje preko nas. U Hristovo ime vas molimo: pomirite se sa Bogom."
(2.Korinćanima 5:20)

Hristovi ambasadori pozivaju ljude oko sebe: da se izmire sa Bogom. (Podrazumeva se: da su Hristovi ambasadori izmireni sa Bogom.) Da li bi i Hristovi ambasadori trebalo da budu izmireni međusobno?

DIVNO JE HODATI SA GOSPODOM

Marija Veđej (Padina)

Gospod je naš čuvar kada se uzdamo u Njega. Od moje mladosti hodam sa Gospodom i imam divna svedočanstva. Htela bi da iznesem jedno moje svedočanstvo kako sam doživela 5. oktobar 2000.

Vraćajući se sa posla tada kada se sjatilo više stotina hiljada ljudi u naš grad Beograd i vikali su svako svoj slogan, glasovi iz mnogih grla davali su odjek kao huk mnogih voda. Kod mene je to izazvalo poseban osećaj, žmarci su mi išli po telu suze na oči i neki strah me obuzeo. Pošto sam išla peške jer nije radio nikakav prevoz, probijajući se kroz onu masu naroda osvrnula sam se oko sebe i videla da ta masa ljudi su uglavnom mladi ljudi, koji trebaju spasenje, proletela mi je misao kroz glavu: "Gospode, gde idu ovi ljudi, šta će biti sa njima ako vlasti upotrebe silu protiv njih." Odjednom su mi navrle reči molitve, stala sam kod Terazijske česme i digla sam svoje ruke ka nebu i počela naglas moliti Boga rečima:

"Gospode kad se ovi ljude ne stide da viču za promene u našoj zemlji za ovozemaljski

boljitak, ne plaše se da idu u skupštinu! Ne stidim se i ne plašim se ni ja da zavapim svim svojim srcem Tebi, da molim za ovu našu naciju. Gospode zaštititi ih! Pusti strah na vlasti da se vrate, kao nekad kad si ratovao za svoj narod Izrailja i puštao si strah na njihove neprijatelje, tako da bi se razbežali!"

Odjednom sam snažno osetila Božju ruku - prisutnost Svetog Duha, kao štit svuda oko mene u tom trenutku sam dobila mir i radost. Zahvalna sam Bogu što nas On čuje i u svojoj svemogućnosti čuva i prati svaki naš korak. Neka mu je slava i čast za njegova divna dela.

*"Oči svoje ka gorama dižem...
Otkud će mi pomoć doći?
Pomoć je meni od Gospoda
koji je nebo i zemlju stvorio.
Nek ti da on da ne klizne noga tvoja,
da čuvar tvoj ne zadrema!
Ne, ne drema, niti spava
Čuvar Izrailjev.
Gospod tebe čuva.
Gospod je senka tvoja, o on ti je s desne strane.
Danju neće te ubiti sunce,
niti mesec noću.
Čuvaće te Gospod, od svakog zla,
sačuvaće Gospod dušu tvoju.
Gospod će tvoj ulazak i izlazak čuvati,
od sad i doveka." (Ps. 121 LB)*

IZNENAĐUJUĆI SUSRET SA RABINOM U JERUSALIMU

Priložio:

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Barbara Ričmond je smatrala ovaj zapanjujući događaj veoma ličnim, ali sada oseća da je vođena da podeli sa drugima svoje čudesno iskustvo koje uključuje grupu rabina. Nema sumnje da je Barbara potpuno pouzdan svedok. Ona je direktor službi sestara u solidnoj crkvi u centralnoj Floridi sa kojom sam familijaran. Poznajem njenog pastora. Ona je popularni učitelj Biblije, govornik, vođa seminara i pisac.

Septembra 1995, Barbara je vodila grupu na put po Izraelu, što inače često čini. Slobodnog dana bez uobičajenih aktivnosti, otišla je sa nekolicihom iz njene grupe u kupovinu u Stari grad u Jerusalimu. Kaže, "Bilo je predivno popodne i naslanjala sam se na jedan od starih zidova moleći se i uživajući u okruženju."

Iznenada, preko svog levog ramena je čula muški glas koji zove, "Barbara". Okrenula se da pogleda, ali nije videla ikoga koga bi prepoznala. Jedini muškarac na ulici je bio čovek koga je opisala "u crnoj odeći, duge brade i zulufima sa strane...", baš kao ortodokсни rabin. Razmišljala je da on nije mogao biti taj ko je doziva, jer oni čak ni ne govore sa ženama na javnim mestima. U stvari, izbegla je kontakt očima, posto je znala da ih to ponekad uvredi. Okrenula se nazad misleći da je pogrešila.

Nekoliko sekundi kasnije ponovo je čula glas koji govori, "Barbara - je li to tvoje ime?" Ponovo je pogledala i otkrila da je rabin gledao pravo u nju. "Ne boj se," rekao je, "dođi ovamo." Krenula je ka njemu. Kazao je Barbari svoje ime i rekao, "Živim ovde u Jerusalimu i želeo sam da ti kažem da verujem da Jeshua (Isus) je Mesija (Hrist). Štaviše, ima nas četrdeset rabina i studenata, budućih rabina u zajednici kojima je dok smo proučavali Toru (Mojsijevo Petoknjižje) Ruah ha'Kodesh (Sveti Duh) pokazao da Jeshua (Isus) je Mesija (Hrist)." Barbarino srce je bilo tako pokrenuto ovim neobičnim delom Svetog Duha da je briznula u plač. Rabin je dodao, "U ovom času mi smo tajni vernici, ne zato što se bojimo, već zato što nam Gospod, Sveti Duh nije rekao da govorimo svoje svedočanstvo. Gospod nam je rekao da se molimo za svoju braću, tako da se okupljamo u ponoć i molimo." Barbara je upitala očigledno pitanje. "Ali, kako me poznaješ? Zašto mi ovo govoriš?" Rabin se nasmejao i odgovorio, "Ja te ne poznajem, ali prošle noći kada smo se molili, jedan od ostalih rabina je došao do mene. Stavio mi je ruku na rame i rekao mi, 'Sutra posle podne u dva sata, idi do...(ulice gde su stajali) i tamo ćeš videti jednu Amerikanku crne kose. Njeno ime je Barbara. Daj joj ovu poruku od Gospoda.'"

Rabin je Barbari predao poruku od Gospoda. Razgovarali su nekoliko minuta i pre nego što su se rastali rabin je pitao, "Čime se baviš?" Barbara je objasnila da je učitelj Biblije. Lice mu se zasijalo i uzvratio je, "O, da li si zainteresovana za neke vrlo jednostavne

beleške koje sam načinio od kada sam dosao do vere u Jeshu'u (Isusa) i proučavao Njegove reči?"

Rekla je da, naravno i kasnije je poslao do Barbarinog hotela zbirku rukom pisanih beleški o hebrejskom i kulturološkim uvidima u Novozavetne odlomke, jedinstvene uvide koji nisu evidentni u Engleskim ili Grčkim rečima. Ove beleške čine osnovu za knjigu 'Jevrejski uvidi u Novi Zavet.'

Pred odlazak rabin joj je rekao, "Kada naše svedočanstvo postane javno, siguran sam, ponovo ćemo se videti."

Od tada je Barbara bila nekoliko puta u Izraelu, ali nije videla rabina lično, niti je otkrila njegovo ime poštujući njegov zahtev. Međutim, u jednom telefonskom razgovoru sa njime (1997), saopštio je da je još više njih poverovalo u Jeshu'u (Isusa) i zatražio molitvu od tela Mesije (Hristovog) u drugim delovima sveta.

(<http://www.foryourglory.org/>)

*"Izmolite mira Jerusalimu!
U miru bili svi koji te vole!
Mir neka je okolo zidova tvojih
i sreća u dvorima tvojim!
Radi braće svoje i radi prijatelja svojih
Govorim: 'Mir tebi!'
(Ps. 122:6-8)*

misaone refleksije

ISUSE TI SI DRUGAČIJI

Eleonore Beck i Gabriele Miller

Ti si se zauzeo za preljubnicu,
kad su joj svi okrenuli leđa.

Ti si posetio carinika,
kad su se svi bunili protiv njega.

Ti si k' sebi zvao decu,
kad su svi hteli da ih oteraju.

Ti si oprostio Petru,
kad je on osudio sam sebe.

Ti si pohvalio daraželjivu udovicu,
kad su je svi prevideli.

Ti si obećao nebesko carstvo razbojniku,
kad su ga svi slali u pakao.

Ti si pozvao Pavla da te sledi,
kad su se svi bojali njegovih progona.

Ti si se odrekao ljudske slave,
kada su svi hteli da te proglase carem.

Ti si iskazao ljubav siromašnima,
kad su jedino bogati imali prava.

Ti si lečio bolesne,
kad su ih svi napuštali.

Ti si ćutao,
kad su Te optuživali, ružili i udarali.

Ti si izdisao na krstu,
kad su svi svoju pashu slavili.

Ti si krivicu preuzeo na sebe,
kad su svi prali svoje ruke.

Ti si uskrsnuo iz mrtvih,
kad su svi mislili da je svemu kraj.

Isuse, hvala Ti, što si drugačiji.

NEVIDLJIVI GRAD

Nada Muzički (Beograd)

Daleko u nebeskim prostranstvima,
nevidljivim za ljudsko oko,
nalazi se divan grad.
Usred grada veličanstven presto,
sav okupan u svetlosti od Onoga što sedi na njemu.

Od prestola teče reka,
reka blaženstva i milosti,
i sliva se ka ovoj planeti.

Želi da okupa svakog od nas
i da nam podari život sreće i mira.

Želi da proдре u naše biće i srce,
da spere svaku prljavštinu i greh

pa da zablještimo svetlošću Onoga što sedi na prestolu.

Želi i više

Želi da postanemo kanal kroz koji bi ona tekla ka srcima koja pate.
A tako ih je puno koji pate na ovoj planeti, tako puno.

Oni ne poznaju Onoga koji je sve učinio za njih.
Oni ga ne znaju jer nema ko da im kaže.

O milostivi Bože!
Izlij svoju reku u sili na one koji su iskusili tvoju milost.
Izlij i pokreni ih.
Daj im srce koje će ih boleti kao što tebe boli dok ih gledaš.
Neka shvate svoju odgovornost i zadatak.

Bože!
Pokreni ih i osposobi silom tvog Duha, pa neka idu ljudima, izmučenim u grehu od onoga što vlada njima i vodi u propast.

Neka im govore o Spasitelju, tvome Sinu, o izbavljenju, radosti, miru i večnom životu tamo kod tebe, u tom divnom gradu nevidljivom za oči telesne.

OPASNOST 21. VEKA?

William Booth, (osnivač Misije "Armija Spasa") je izgovorio proročke reči, pre više od šesdeset godina:

"Glavna velika opasnost dvadesetog veka za crkve jeste: (1) pobožnost bez Svetoga Duha, (2) hrišćanstvo bez Hrista, (3) oproštenje bez pokajanja, (4) spasenje bez nanovorođenja, i (5) nebo bez pakla."

Šta bi ovaj Božji čovek rekao Crkvi danas, na početku 21 veku? Postoje li uopšte neke nove opasnosti?

PORUKA *Jan Sojak (Padina)*

Današnji čovek, koji u svojoj genetskoj opremljenosti ima osobine uzvišenosti i hvalisanja tako da to vodi čak do nacionalizma i ksenofobije, teško može postići komunikaciju sa svetim Bogom. Ispunjen individualizmom koji je najveći problem informativne zajednice, jedino moguće zajedništvo vidi samo u ekonomskoj konjunkturi.

Osećaj, da postoji neko ko sve vidi i arhivira svako delo, nameru i misao dovodi u stanje traume. Pokušaj sakrivanja realnosti Biblija naziva ljudskom ludošću. Pred očima svemogućeg Boga propada i nadanje sigurnosti iza barijere privremenih skrovišta. Ali, činjenica je: Bog prema čoveku, koji je toliko egocentrično orijentisan, pokušava da se približi. Bog je pre 2000 godina izvršio najveću kosmičku evakuaciju u istoriji sveta. Poslao je svog Sina, Isusa Hrista na zemlju, koji dolazi tiho, bez neke velike reklame. Bog u ljudskom telu – to je bio genijalni pronalazak. Za modernog čoveka na početku 3. milenijuma činjenica inkarnacije postaje kompresivna informacija. Govori o tome da Bog komunicira sa čovekom pristupačnim sredstvima. Bog jeste razumljiv. Božje spasenje kroz Isusa Hrista je rašireno rešenje bolesti čovečanstva, koje funkcioniše. Isus je jedina alternativa marazmatičnom (palom) čovečanstvu. Naravno, ovakav imperativ je teško prihvatljiv racionalnom razmišljanju današnjice. Lek za zaštitu ljudske duše u večnosti i pored naše želje za raznobojnim životom, ostaje Božji monopol. Spasenje nije komoditet dostupan na tržištu. Isus je unikatni put za zaštitu. Čovek postaje nova kreatura. Novi početak Bog objavljuje mnemotehničkim pomagalom koje treba da označi taj važni događaj. Bog želi da zaboravimo na stare stvari. Govor, način života – posle susreta sa Bogom imaju sasvim drugi kvalitet. Putevi bez Boga su bili nejasni a prava deformisana. Sa Bogom je sve drugačije. Dakle, ne upotrebljavajmo praksu okoline iz koje nas je Bog izveo. Put sa Bogom je jasan a naša prava su zagarantovana.

Na kraju možemo reći da je čovek koji hoda sa Bogom nepobediv. Izgradnja nove egzistencije na Gospodnjoj snazi je uzbudljiva avantura. Bog želi da to svaki čovek razume i primi njegovo spasenje. Još pre mnogo vremena rekao je prorok Isaija, da niko ko ide tim putem neće zastraniti, ma i bio lud.

"Kada sam došao k vama, braćo, nisam došao da vam uzvišenim rečima ili mudrošću objavim Božije svedočanstvo. Naime, odlučio sam da među vama ne znam ništa osim Isusa Hrista - i to raspetoga. Došao sam k vama u slabosti, sa strahom i velikim drhtanjem. I moj govor i moje propovedanje nisu se sastojali od ubedljivih reči ljudske mudrosti, nego od pokazivanja Duha i sile, da vaša vera ne bi bila zasnovana na ljudskoj mudrosti, nego na Božijoj sili." (1.Kor. 2:1-5 SSP)

POBEDONOSNA USKRŠNJA ZVONA

U vreme Napoleonovog ratnog pohoda na Austriju, njegova vojska se približila na skoro 4 km do Feldkirch-a. Bonapartini generali su očekivali da će Feldkirch zauzeti bez velikih borbi. Ali, desilo se da su se te noći u oči invazije, hrišćani Feldkircha okupili u svojim crkvama na molitvu, jer je to bilo veće uoči uskrsa. U zoru, sa prvim zracima sunca sva crkvena zvona Feldkirch-a su zazvonila da bi obeležila uskršnje jutro.

Napoleonova vojska, nije znala da je uskršnja nedelja. Zapravo, niko se toga nije setio. Dok su Francuzi slušali odjek zvona iz grada, pomislili su da je Austrijancima stiglo pojačanje i da zbog toga zvone zvona. Čak je i sam Napoleon to pomislio i odmah naredio svojoj vojsci da se povuče, i tako do bitke za Feldkirch nikada nije došlo. Uskršnja zvona su učinila da se neprijatelj povuče i mir je zavladao u tom austrijskom delu zemlje. Bile su izbegnute strahote rata.

Mnogo veći mir od ovog može biti tvoj - kroz Hristovo vaskršnuće. Kada je Isus ustao iz mrtvih, on je izvojevao ne neku privremenu pobedu nad Sotonom, već je učinio potpunu pobedu nad ovim čovekovim neprijateljem.

SIROTIŠTA DŽORDŽA MILERA NA AŠLI DAUNU

Branko Milijašević (St. Pazova)

Džordž Miler je rođen 27. januara 1805. godine u Kropenštatu u tadašnjoj Pruskoj. Studirao je na univerzitetu u Haleu, i bio je dobar student, ali vodio je razvratnički život, život bez Boga... Očajnički je želeo promeniti svoj život na bolje, ali za to nije imao snage.

Krajem 1825. godine zasenjen je Isusovom ljubavlju; i od tada je ceo svoj život dao Njemu. Bio je to dan, kako je kasnije sam rekao: "...kad je on umro Džordžu Mileru, njegovim mišljenjima, pravima, željama i volji".

Bogom vođen, stiže u Britaniju, i tu 1832. godine postaje pastor "Betezda" crkve u Bristolu. Nekoliko godina nakon toga osniva prvo sirotište u iznajmljenoj zgradi u ulici Vilson broj 6. To je bila stara zgrada koju su on i njegovi saradnici preuredili za novu namenu. Tokom vremena "posao" je rastao, pa je Miler uzeo u zakup još nekoliko kuća u Vilsonovoj ulici, i pretvarao u sirotišta.

Ceo projekat je bio zasnovan na molitvi i veri da Bog neće ostaviti svoju decu na cedilu... Miler je za svaku potrebu svoje molbe upućivao samo Bogu. I Bog molitve nikada nije ostavio neuslišene. Deca u sirotištu su uvek imala dovoljno hrane. Došli su problemi. Komšije su se žalile na buku koju su deca pravila... Miler se molio dugo da Bog reši taj problem.

1845. godine Miler je kupio plac na Ašli daunu, delu Bristola odakle se pruža divan pogled na sam grad. 1849. je izgrađeno prvo sirotište. Molitvom i verom.

Bog se pobrinuo za sve potrebe oko izgradnje i uređenja sirotišta. Do 1886. godine izgrađeno je ukupno pet sirotišta za oko 2000 dece. Bio je to veliki građevinski poduhvat; dovoljno je navesti primer, da je samo jedna zgrada sirotišta imala 300 velikih prozora. Deca su u sirotištu dobijala odlično obrazovanje. Dečaci su u sirotištu ostajali do 14-te godine, a zatim im je obezbeđivano dalje školovanje ili zaposlenje. Devojčice su ostajale do 17-te godine. Svima su pružani maksimalni uslovi stanovanja i obrazovanja u hrišćanskom duhu.

Džordž Miler je za sirotišta dobio 1,5 miliona tadašnjih funti, ne moleći i ne tražeći niodkoga osim od samoga Boga, kroz molitvu.

Miler je umro 1898 godine. Otišao je u susret svom dragom Bogu, bez ikakvog poseda na zemlji.

Džordž Miler je osim sirotišta, osnovao "Institut za poznavanje Svetog Pisma", koji je finansirao, i finansira, mnogo misionara širom sveta. Putovao je po celom svetu propovedajući silnu Božju ljubav. Džordž Miler

je uputio izazov nevernima da gledaju kako Bog silno radi.

SionT InBox

Primio sam vasu elektronsku publikaciju i zelim vam puno uspeha i Bozjeg blagoslova u sirenju evanđelja Isusa Hrista koji vam je dao volju i ideju u njegovom radu. Nasa zajednica podrzava vase zalaganje i bitcemo u u molitvi za ovo delo sirenja evanđelja. Primite puno pozdrava i srdacnih zelja za uspeh i blagoslov u novoj 2001. godini.

U ime HDC-YU Brat i sestra Martin & Zuzana Sirka (Padina).

* * *

Dragi moji,
sa pažnjom sam pročitao ceo broj Sionske trube-2. Molim, posaljite i prvi broj.

Moram priznati, da mi se vrlo svida. Zelim Vas ohrabriti da nastavite sa ovim radom, koji ce doneti blagoslov mnogim iskrenim citaocima. Ako za to postoji mogucnost, rado cu doprineti bogacenju casopisa odgovarajucim clancima odnosno prilozima. Mozda bi bilo dobro, prema praksi modernih casopisa, da se u svakom broju obraduje jedna tema iz razlicitih aspekata. Radi toga bilo bi dobro povezati vise saradnika, dati im blagovremeno odredenu temu i onda ukljuciti njihove priloge u odredeni broja Sionske trube.

Samo toliko, moji mili. Gospod s Vama.
Vas brat u Hristu, Vladimir Majerski (B. Petrovac)

* * *

Nasa imena su Ljubica, Nada i Snezana.

Zivimo na trajnom smestaju u domu za telesne invalide u Beogradu na Bezanijskoj Kosi. Sve tri bolujemo od misicne distrofije i krecemo se uz pomoc elektro-motornih kolica. Hriscanke smo i velika zelja i potreba nam je biti u zajednici sa Decom Bozjom, ali

to je uglavnom tesko zbog zivotnih okolnosti, pa nas je bas obradovala ova vasa i nasa Sionska Truba. Poslala nam ju je jedna sestra. Volele bismo da je redovno dobijamo pa vam se zato javljamo. Nasa adresa je ____@____. Poslacemo je jos nekima koje znamo.

Mislimo da je ovo do sada sve mnogo dobro u casopisu, pa vam zelimo da ustrajete u radu jer verujemo da ce svima biti na blagoslov. Gospod neka vas blagoslovi u zivotu i radu. Imali bi samo jedno pitanje za vas. Da li mozemo povecati velicinu slova i kako, kad mi ovde dobijemo casopis? Probala sam povecati ali tekst reaguje samo na to da ga osencim i nista vise. Srdacni pozdravi.

* * *

Puno toplih pozdrava iz hladne Kanade,

primio sam Sionsku Trubu krajem decembra proslave godine i moram reci bio veoma prijatno iznenadjen idejom i sadrzajem. Svoj pozdrav sa zeljom za uspeh u daljem radu bih hteo da izrazim na konkretan nacin, prilogom o ispunjenju prorostava o poslednjim vremenima i povratku Jevreja Bogu i Njegovom Mesiji, Isusu Hristu.

Jos pre dvadesetak godina je bilo skoro nezamislivo da bi Jevreji mogli u iole znacajnijem broju da prihvate Isusa kao Mesiju. Tokom vekova kroz sve periode hriscanske istorije bilo je pojedinaca koji su uzverovali, ali od petog veka nase ere gubi se svaki trag sirim slojevima jevrejske hriscanske populacije. Pod zestokim pritiscima istocne i zapadne crkve olicenim u "pobožnim" kraljevima i vladarima bilo kakva veza sa jevrejskom tradicijom ili obicajima je bila osudjena, a Jevreji hriscani su bili asimilirani, proterivani ili istrebljeni. Stavise, srednjevekovna Inkvizicija, sujeverje, opste anti-jevrejsko raspolozenje i pogromi su samo udaljavali preostale Jevreje od bilo kakve pomisli da bi mogli da prihvate Isusa kao svog Mesiju. Posledice su bile nepoverenje, izolacija i getoizacija.

Sa dolaskom verske tolerancije, situacija je pocela da se menja i mnogi Jevreji su u zelji da promene svoju sudbinu poceli da traze novi smisao i identitet pokusavajući da se uklupe u svoje okruzenje. Neke od najznacajnijih figura savremene istorije i kulture kao Feliks Mendelson, Karl Marks, Dizraeli, i mnogi drugi

su Jevreji koji su svojom voljom, ili voljom svojih roditelja postali hriscani. Ono sto je medjutim karakteristicno, je da njihova nova religioznost nije bila rezultat istinskog svedocanstva ili Bozije intervencije, vec bekstvo iz izolacije i vapaj dusa koje su ceznule za prihvacenoscu i razumevanjem.

Kada su krajem devetnaestog veka pocele masovne seobe Evropljana u Novi svet, veliki broj Jevreja je krenuo u Ameriku. Interesantno je, da su medju ovim izbeglicama bili i oni koji su pod pritiskom probudjene savesti, koja im je snazno uzdrmala tradicionalnu predstavu da Isus nije i ne moze biti Mesija, trazili novo utociste. Neprihvaceni kod kuce i nezavisno jedni od drugih otisnuli su se preko okeana sa novom nadom i novom tek otkrivenom istinom o Isusu, Mesiji i spasitelju svih, Jevreja i nejevreja. Sa njima je pocelo probudjenje koje jos uvek traje.

Prva hebrejsko-hriscanska sinagoga u kojoj su verujuci bili u glavnom Jevreji je ponikla u Njujorku. Put je bio tezak, dug i pun protivljenja i nerazumevanja kako od strane ortodoksnih Jevreja, tako i od brace iz neobrezanja. Neki su isli tako daleko da su to nazivali ponovnim gradjenjem "zida razdvajanja", cak judaizacijom protiv koje se apostol Pavle borio. Strpljivo su odgovarali da ako svi narodi na zemlji mogu, da primajuci hriscanstvo cuvaju svoje nacionalne osobenosti, tradicije i kulturu, zasto to nebi mogli i Jevreji? Pitali su, "Nije li upravo to sustina Pavlove poruke, da svako ostane u svom pozivu; neobrezani da se ne judaiziraju, a Jevreji da se ne paganizuju?"

Sa radjanjem drzave Izraela i masovnim povratkom Jevreja u obecanu zemlju prorocka Pisma su se ispunjavala na ocigled celog sveta. Nada o skorom povratku Gospoda isusa Hrista je dosla do svog vrhunca. Cinilo se da je taj cas tu, odmah iza ugla, ali nesto je nedostajalo. Njegovom povratku treba da prethodi masovno obracenje Jevreja, a to se nije dogodilo. Mada je broj verujucih Jevreja rastao, cak i krajem sezdesetih, sredinom sedamdesetih godina proslog veka nije prelazio vise od petnaestak - dvadest zajednica i to u glavnom u SAD u kojima je bilo svega dve, tri hiljade ljudi.

Odjedanput, gotovo preko noci, prvo tiho a zatim sve glasnije sve vise i vise Jevreja je pocelo da dobija svetlost i probudjenje da je Isus taj nareceni Mesija, Hrist i Boziji Sin koji je umro za njihove grehe da bi ih u svetosti priveo Bogu i Ocu. Probudjenje medu Jevrejima se sirilo na sve strane kao sumski pozar. U roku od dvadesetak godina broj verujucih je presao preko sto hiljada, neki podaci kazu da ide cak do trista! Zajednice u kojima su iskljucivo Jevreji, ili u kojima oni cine vecinu nicu kao pecurke po celom svetu. Na evangelizacijama sirom sveta uprilicenim da dosegnu Jevreje odziv je neverovatan, hiljade ljudi u masama predaju svoj zivot Hristu.

Duboko verujem da posmatramo poslednju etapu u ispunjenju Bozjeg plana i da je dolazak Gospoda Isusa Hrista neposredno pred nama. Dani koji dolaze ce doneti samo jos vise potvrda Bozje vernosti.

*Bozji blagoslov,
Vlatko Dir
Toronto, Kanada*

P.S. Saljem vam prevod jednog veoma interesantnog clanka sa stranica
<http://www.foryourglory.org>

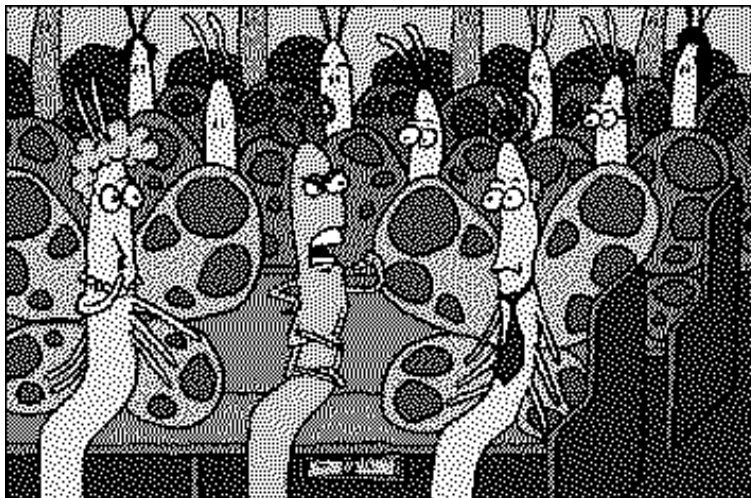
* * *

Isus je rekao: "Ovo evandjelje o kraljevstvu propovedace se po svemu svetu za svedocanstvo svima narodima. I onda ce doci kraj." Raduje me sto to vidim i na internetu. SIONSKA TRUBA je jedan deo toga. Hvala neka je Bogu.

Samo napred. Neka Vas Gospod obilno blagoslovi u ovom radu.

Jan iz Padine

Smešna strana...

**Briga me što se svi vi dobro osećate.
Ja mrzim promene, meni ne treba probuđenje!**

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

www.siont.net
~~<http://rain.prohosting.com/siont>~~